

Arrest

nr. 231 612 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend per post om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie van 10 januari 2020 houdende de vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DENCKENS, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Ontvankelijkheid

De verzoekende partij dient een “*verzoekschrift in bij uiterst dringende noodzakelijkheid (UDN) van de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies)*”. Als bestreden beslissing voegt de verzoekende partij echter geen

bijlage 13 septies toe, maar wel een beslissing tot vasthouden met het oog op verwijdering en een beslissing tot terugleiding naar de grens. Dit zijn twee afzonderlijke beslissingen, ook al werden ze met hetzelfde document aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit document houdt slechts de wijze van kennisgeving in, doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. Aangezien de gevoegde beslissingen niet overeenstemmen met de titel van het verzoekschrift, komt het aan de Raad toe te onderzoeken welk het werkelijk voorwerp is van het beroep.

Onder de hoofding “*II. bestreden beslissing*” wordt vermeld: “*verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de hem vanwege verweerster op 10/01 jl. betekende beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.*” (eigen aanduiding).

In het dispositief vermeldt de verzoekende partij: “*bijgevolg over te gaan tot het schorsen van de bestreden beslissing (bijlage 13 septies) van 10/01 jl. inhoudende een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.*”

Aldus is het duidelijk dat het werkelijke voorwerp van het beroep de beslissing tot vasthouden met het oog op verwijdering is.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting vraagt de advocaat die loco verschijnt of zij de *dominus litis* mag raadplegen. Na dit te hebben gedaan stelt zij dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Zij kan hierin echter niet gevolgd worden. Vooreerst blijkt zulks geheel niet uit de omschrijving van het voorwerp van het beroep, noch uit het dispositief. Ook uit het aangevoerde middel blijkt dat het werkelijke voorwerp van het beroep niet de beslissing tot terugleiding naar de grens is. Het enige middel bestaat uit de bespreking van een aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Enkel in de beslissing tot vasthouden met het oog op verwijdering is een afweging terug te vinden tussen de belangen van de staat (het vrijwaren van de openbare orde en de openbare veiligheid) en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij, nl. haar gezinsbelangen. Het is aldus duidelijk dat het middel gericht is tegen de beslissing tot vasthouden met het oog op verwijdering. In de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt enkel beoordeeld of de verzoekende partij ingevolge die beslissing zou kunnen blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Aan de verzoekende partij werd reeds op 16 oktober 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht, waarbij zeer uitgebreid werd ingegaan op het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan dit niet betwisten aangezien zij reeds een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen dit bevel waarbij zij exact hetzelfde middel ontwikkeld als in de huidige vordering. Aangezien de verwerende partij reeds het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM onderzocht naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten, is het logisch dat zij dit niet opnieuw deed naar aanleiding van de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Nu het vaststaat dat het werkelijke voorwerp van het beroep de beslissing tot vasthouding is met het oog op verwijdering, merkt de Raad ambtshalve op dat de vordering niet ontvankelijk is

De bestreden akte is *in casu* een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de

vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU